

Sbírka na bohoslovce

V neděli 5. září se uskuteční v kostelích českobudějovické diecéze sbírka na podporu našich bohoslovců. Bohoslovci jsou mnohdy už ve věku, kdy je nemohou na studiích podporovat rodiče a musí si už také, na rozdíl od mladších studentů, platit pojištění. Při pobytu v semináři jsou také omezené možnosti přivydělat si nějakou brigádou a ne každý si dokáže předem na šest let studia našetřit. Je tedy velice vítána každá podpora.

Dovolená

V době od 6. do 18. září nebudou v Rožmitále slouženy mše sv. Výjimkou je sobota 11. září, kdy zde v městském kostele odslouží mši s nedělní platností pan děkan Charypar z Březnice, který je také ochotný mne zastoupit v naléhavých záležitostech. Intence v době dovolené odsloužím v místě pobytu. V sobotu 18. září večerní mše ještě nebude, vzhledem k mému pozdějšímu návratu. V neděli 19. září už samozřejmě budou mše opět podle běžného pořadu. V tento den také oslavíme pout' (Povýšení sv. Kříže) v našem starorožmitálském kostele a poděkujeme za letošní úrodu.

Mše v domově důchodců

Na čtvrtek 23. září je plánována mše sv. v domově důchodců. Začátek bude jako obvykle od 14.30 hod. ve společenské místnosti ve 3. patře.

Úmysly mší svatých od 30. srpna do 26. září 2010

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.30 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 30.8.	mše sv. není	Po 6.9.	mše sv. není
Út 31.8. 8.30 !	Na dobrý úmysl dárcé	Út 7.9.	mše sv. není
St 1.9.	mše sv. není	St 8.9.	mše sv. není intence <i>Za Ludvíka Brožka a d. v o.</i> bude odsl. v místě pobytu
Čt 2.9. 18.00 !	Za † P. Milana Bezděka	Čt 9.9.	mše sv. není
Pá 3.9. M	Na dobrý úmysl dárcé	Pá 10.9.	mše sv. není
So 4.9. M	Za Karla Kloudu k nedožitému 100. výročí narození	So 11.9. M	Za farnosti (slouží P. Charypar) (s nedělní platností!)
Ne 5.9. R	Za Josefa Částku, jeho otce a d. v o.	Ne 12.9.	mše sv. mimořádně není
Po 13.9.	mše sv. není	Po 20.8.	mše sv. není
Út 14.9.	mše sv. není intence <i>Za K. a M. Kloudovy, Jos. a M. Tolmovy</i> bude odsl. v místě pobytu	Út 21.9. M	Za Vojtěcha Halíka, rodinu Halíků, Tomanů, Petráňů a Převrtilů
St 15.9.	mše sv. není intence Na poděk. a za další Boží ochranu a pomoc a za d. v o. bude odsl. v místě pobytu	St 22.9. M	Za † P. Jiřího Mošnu
Čt 16.9.	mše sv. není intence Za Marii Švecovou bude odsl. v místě pobytu	Čt 23.9. m	Za Boží požehnání pro vnouče
Pá 17.9.	mše sv. není intence Za Marii Trčkovou, živé členy rodu a na poděk. bude odsl. v místě pobytu	Pá 24.9. M	Za † z rodiny Holanovy, Hájkovy a celý rod
So 18.9.	mše sv. není	So 25.9. M	Za † Jana Rozkota
Ne 19.9. R	Za farnosti	Ne 26.9. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 22.9. 2010. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 13 Ročník VII

29. srpna 2010

Pout' do Říma VI.

Před prázdninami jsme ukončili vyprávění poutních zážitků z Říma sestupem s kopule svatopetrského chrámu. Bylo kolem poledne a my poutníci jsme začali pociťovat hlad, žízeň a především touhu se na chvíli posadit. Stovky schodů, které jsme vyšlápli, o sobě dávaly vědět. Zdálo se nám trochu nedůstojné sednout si na obrubník na vatikánském náměstí a rozbalit chleba se salámem a tak jsme se vydali pátrat po nějaké šikovné pizzerii. Jsme přeci první den v Itálii, musíme ochutnat nějaké zdejší dobroty a užít si. Zvolili jsme si směr nalevo od náměstí sv. Petra s tím, že po občerstvení dojdeme k českému poutnímu domu Velehrad.

Nyní začal fungovat spolehlivý zákon schválnosti. Pizzerií bylo cestou jen několik a všechny buď naprosto plné, nebo maličké, kam bychom se nevešli. Případně, když se našla větší a volná, nevypadala vůbec vábně či v ní bylo občerstvení pouze k stání. Lavičky se také nikde nevysskytovaly, zato provoz kolem houstnul. Slunce připalovalo, nohy těžkly a slabší jedinci (jako třeba já) začínali litovat, že jsme přeci jen neusedli na ten obrubník pod Berniniho kolonádou a neposváčili poctivý český turistický salám, jako naši předkové po otevření hranic v roce 1989. Vodu jsme také téměř neměli.

V Římě totiž najdete na ulicích mnoho malých litinových fontánek s pitnou vodou, které zřídil senát a lid římský (jak na nich bývá označeno zkratkou S.P.Q.R.) pro osvěžení poutníků. Narážíte na ně všude. Pokud ovšem zrovna nemáte žízeň. Pak jako by se všechny schovaly pod rozpálený asfalt. Případně, když už nějaké pítko uvidíte, zrovna nefunguje či jenom bídne kape. Máte poté pocit jako vyprahlý beduín, který se uprostřed Arabské pouště z posledních sil dovleče k oáze, aby zjistil, že tamní pramen zrovna letos vyschnul. Tak jsme se podělili o trochu zteplalé zásoby ještě nejspíš české vody a hrdinně trpěli. Beduín by dnes ovšem v oáze nejspíš našel benzínku či MacDonalds a my jsme v Římě také našli jeden proklínaný výdobytek naší úpadkové civilizace, který nám přišel velice vhod.

Byl to jakýsi „supermercato“ typu Normy či podobného diskontu. Nyní se nám stal útočištěm. Byl příjemně klimatizovaný, nacházely se zde chladicí boxy s nejrůznějšími nápoji a množství cizokrajných lahůdek. Navíc byl už jen kousek od Velehradu. Nakoupili jsme si tedy velké láhve s minerálkou, italské chleby s olivami, nějakou tu mortadellu či prosciutto a za chvíli jsme už zvonili u nenápadných dveří českého poutnického útulku. Zde na dvoře pod citroníky a pomerančovíky jsme konečně našli útočiště. Byly zde vytoužené lavičky a stoly, krásný klid, sem tam nějaký bodrý Moravan, a nám začaly pravé italské hody. Vzájemně jsme ochutnávali, jakou kdo koupil lahůdku, a bylo nám dobře.

Po nasycení tělesném a příjemném odpočinku jsme se opět povznegli k věcem duchovním. V moderní kapli Velehradu jsme slavili naši první římskou mši sv. Byla památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka, žáka apoštolů z maloasijské Smyrny, který také v druhém století po Kristu připutoval do Říma, aby se zde setkal s papežem. Uvažovali jsme, jakou nepatrnou církev zde

tenkrát nalezl on, a jak velkolepou jsme ji mohli dnes spatřit my. A přitom je to jedna a tatáž církev a my slavíme stejnou oběť mše sv. jako apoštolové a věříme v totéž, co oni učili. Dnešní Benedikt XVI. je stejným nástupcem sv. Petra jako tehdejší papež Anicetus. Jak odvážní a neochvějně důvěřující Kristu museli být tito mučedníci, když obstáli proti celé římské říši a nepodlehli malomyslnosti.

Poté už jsme se rozloučili se sympatickým paterem, který nám zde umožnil načerpat duchovní i tělesné síly k dalšímu putování. Den ještě zdaleka nebyl u konce a my se těšili na další poznávání Věčného města. Ve vrátnici jsme při odchodu ještě zakoupili velice kvalitního knižního průvodce „Cesty po Římě“. Tuto knihu kdysi sestavil přímo pro české poutníky velký znalec římské a církevní historie prof. Polc a je vydávána a aktualizována stále znovu. Můžeme se v ní dozvědět nejrůznější zajímavosti, které v běžných turistických průvodcích nenajdeme.

Na závěr dnešního vyprávění snad ještě zmínka o tom, kde se v centru Říma, čtvrt hodiny od Vatikánu, vzal český poutnický dům. Historie je to dost pradávna. Císař Karel IV., který ve své funkci dvakrát Město navštívil, zde pro poutníky z milovaných Čech koupil první dům a zřídil v něm hospic. O provoz se pak staral mocný jihočeský rod Rožmberků. Tento útulek přetrval přes všechny dějinné zvraty až do doby komunistického puče v roce 1948. Pak, když byly zadrátovány hranice, příliv poutníků ustal a dům byl prodán.

Jenže po pár letech byl z Československa deportován do Říma pan kardinál Beran a díky jeho popularitě začalo do Říma přicházet mnoho krajanů žijících ve svobodných zemích. Uvolnění poměrů u nás v roce 1968 umožnilo konečně i Čechům zase navštívit hroby apoštolů. Pan kardinál Beran se tehdy rozhodl, že naváže na tradici založenou Karlem IV. a pro poutníky zakoupí dům. Jeho spolupracovníkům se podařilo objevit velice vhodnou budovu nedaleko chrámu sv. Petra. Byla sice dosti zdevastovaná, ale přesto, kvůli atraktivitě místa, o ni byl velký zájem. Naštěstí tehdy samotný papež Pavel VI. pomohl, aby pan kardinál pro své poutníky dům získal. Nedlouho poté kardinál Beran zemřel. Postupně se podařilo dům opravit, zajistit personál pro jeho provoz a dokonce jej rozšířit do dalších objektů na území Říma. Ubytování zde je velmi populární a obvykle na mnoho měsíců předem obsazené.

P. Ivo Prokop

Pokračování příště

Pohled na poutní dům Velehrad na Via delle Fornaci

Dvůr Velehradu se zahrádkou pod citroníky

„Ticho!“

Rekl, otec zlomeným hlasem a znovu se sklonil k umírajícímu. Všichni přítomní poklekli. Nemocný se náhle zachvěl a pohnul rukama – na jeho obličej se objevil ten nejblaženější úsměv – teď i jeho ústa promluvila... „Klid, Feldmane. a ty, zajíčku, běž! Běž, zajáci!“ řekl a skončil.

Z esperanta přeložil Josef Hořejší.

Ještě jeden „psí“ příběh

Muž a jeho pes spolu kráčeli podél silnice. Muž se rozhlížel po krajině, kochal se scenérií a najednou tomu muži došlo, že je mrtvý. Pamatoval si, jak umíral a taky, že ten pes je vlastně již mnoho let mrtvý.

Po chvíli přišli k vysokému bílému kameni u cesty, co vypadal jako hezký mramor. Na táhlém kopci stál vysoký oblouk, který se leskl ve slunečním svitu. Když se u něj zastavili, uviděli ohromná vrata, která vypadala jako lastura a cestu, která k těm vratům vedla, jako z čistého zlata.

Pes táhnul k vratům, a jak přišli blíž, uviděli člověka sedět za stolem. Byl dost blízko, aby se zeptali: „Promiňte, kde to jsme?“ Ten muž odpověděl: „To je nebe, pane!“ „Skvěle“, odpověděl ten muž. „Neměl byste trochu vody?“ „Samozřejmě, pane! Jen vstupte a hned tu bude čerstvá ledová voda.“ Muž pokročil a vrata se začala otevírat. „Může pes se mnou?“, zeptal se. „Je mi líto, pane, zvířata sem nesmí!“

Člověk chvíli koukal a pak se otočil k silnici a pokračoval v cestě. Za dlouho přišli na vrcholek dalšího táhlého kopce a přišli k zaprášené cestě, která vedla k selským vratům, co vypadala, jakoby je nikdy nikdo nezavřel. Aní plot tu nebyl. U vrat uviděli o strom opřeného člověka, jak si čte.

„Pardon“, oslovil muž toho čtenáře: „Nemáte vodu?“ „Jasně, támhle je pumpa!“, ukázal ten člověk na místo, které zvenku nebylo vidět. „Pojďte dál!“ „A co můj přítel?“ Ukázal poutník na psa.

„Jo, bude tam miska.“ Vešli dovnitř a skutečně tam byla stará pumpa a vedle miska. Poutník ji naplnil a dlouze se napil. Pak dal psovi. Když se napili, vrátili se zpátky k člověku, který tam stále čekal na ně. „Jak tady tomu říkáte?“, ptá se poutník. „To je nebe!“

„No to je dobré“, říká poutník. „Ten člověk před tím taky tvrdil, že u něj je nebe!“ „Aha, vy myslíte tu zlatou ulici s těmi perlovými vraty? Pane, to je peklo!“ „A nevádí vám, když takhle zneužívají vaše jméno?“ „Ne! Chápu, že se vám to tak zdá, ale my jsme rádi, že odchytnou lidi, co jsou schopni nechat psa venku!“

Zprávy a oznámení

Změny konání bohoslužeb

V úterý 31. srpna bude mše sv. v městském kostele sloužena mimořádně už ráno od 8.30 hod. Ve středu 1. září zde mše nebude. Ve čtvrtek 2. září pak až večer od 18.00 hod.

Svěcení jáhnů

V sobotu 4. září od 10.00 hod. bude udělovat diecézní biskup Mons. Jiří Paďour, OFMCap. jáhenské svěcení třem kandidátům kněžství: Mgr. Vojtěchu Vágaiovi z Větrní v Českého Krumlova, Mgr. Tomáši van Zavrelvi z Lomce a Mgr. Janu Mikešovi ze Čkyně. Provázejte, prosím, tyto svěcence svými modlitbami. Farnost Březnice vypravuje na tuto slavnost autobus a přihlásit se mohou i farníci z okolí. Bližší informace podá březnický pan děkan Charypar, tel. 731 402 871.

Velehradská kaple sv. Václava, v níž jsme sloužili první mši sv. v Římě

PES V NEBI

Tento příběh není výsměchem proti Bohu, ale připomenutím, že náš nebeský Otec má soucit a pochopení pro toho, kdo za svého pozemského života někoho nebo něco velmi miloval.

Autor

Všichni stáli kolem nemocného a nikdo nepromluvil ani slovíčko. Starý otec, neohrožený vládce života rodiny, byl nešťastný nejvíce. Když se skláněl nad synkem, zdálo se, že hledí někam, kam už ani slunce nesvítí, nekvětou květiny ani ptáci nepřívají – do temné země, kam se každý člověk uloží navždy. Také matka vypadala podobně – ale v jejích očích byla krutá bolest pro něco, co už bylo navždy pryč, zničeno a ztraceno.

„Ticho“ – řekl někdo laskavým hlasem – a všechny kouty a každá prasklina na bílém stropě to odrážela v řeči, která není slyšet, ale které v takových chvílích každý rozumí.

„Ticho! Ticho!“

„Bratře, bratříčku můj!“ Zní to jako ozvěna ze sestřiny hrudi. „Pavlo!“ zní z bratrových úst jako němý výkřik. Nejmenší z dětí už alespoň po dvacáté ustrašeně mačká kliku u dveří. Oči má široce otevřené a levou ruku ovinutou šátkem.

„Dvacet let“ – mudruje nahlas lékař nad nemocným – „žádná pomoc! Asi neměl lehký život. Proto dostal souchotiny. Snad se nikdy ani pořádně nenajedl.“ „Pan student!“ „A tady jsou následky. Jo – Jo – Bohužel. A smutná pravda. Zlá doba to dokazuje každý den. Za padesát let zemře na tuberkulózu 25 procent lidí...“

„Maminko“, škemrá malé děťátko a matka se k němu otáčí, bere mrňouska a mačká ho na své milující srdce, jako by jí ho chtěl někdo vzít. Potom jde k oknu a zase se, snad už postě, rozpláče.

Umírající se pohnul a opět – hrobové ticho. Jestlipak si ještě vzpomene na mámu a tátu – rozloučí se s nimi? Jestlipak ještě jednou otevře své oči, které už dva dny neviděly?

Nic – ticho. A zatím umírající sní svůj sen, svůj poslední sen. Nikdo neví – nikdo v širém světě... Ale on – Pavel – už stojí oběma nohama v nebi. A teď náhle – umírající na svém lůžku mává rukou nalevo i napravo... Tam – v dáli svítí slunce a září hvězdy. Z nebe se táhnou mráčky a rozprostírají se až k jeho vlasům. Před jeho očima planou ohníčky a zní hudba. Zdánlivě nemá rytmus ani melodii. A melodie zazní až se velká znamení ukáží na zemi i na nebi... Teď se to stalo – Pomalu přicházejí andělé, za nimi starci s bílými vlasy i mladí lidé. A každý s něžným pohledem vztáhne k němu ruce. A nakonec přichází „On“ – Kristus a krásným hlasem jej vítá. „Už jsi tady“. Slzy štěstí kanou z očí osloveného a Pavel se zmateně rozhlíží. „Hledáš někoho?“

Rychle se vrací všelijaké myšlenky, které má člověk v hlavě a v duši. Jak rád by si na všechno vzpomněl. Vždyť to přece je někde napsáno. To – co by rád v Ráji našel – a nemůže si vzpomenout. Jedna stará zapomenutá myšlenka se vtírá do zmateného mozku. Již si myslel, že někde v podzemí spí a nikdy se nevrátí, ale nyní je tady a převyšuje všechno ostatní.

„Je tu Feldman?“ ptá se dychtivě Pavel. Obličej Spasitele je plný údivu. „Kdo to je?“ zazní otázka. „PES“ odpovídá Pavel. Všichni se zasmáli.

Ta historka musí být v nebi přece známá, myslí si Pavel, a začíná vyprávět. Musel jsem pomáhat – lépe řečeno, pomáhal jsem, otcí v malé živnosti. Každý den ve 4 hodiny ráno jsme rozvázeli zboží do různých obcí, na vozíku taženém dvěma psy. Jednou jel otec, podruhé já. Psi – věrní tahouni – se jmenovali Feldman a Tygr. Někdy pršelo, jindy mrzlo nebo fičel studený vítr – zboží však muselo být rozvezeno za každého počasí. Někdy jsme se setkali s různými příhodami. Jednou starý pes ucítil zajíce. Stačilo ho však pohladit a pošeptat mu do ucha „klid, Feldmane“ – „a ty, zajíčku, běž!“ Pes si vzpomněl na své mládí, na svou někdejší slávu, a běžel dál, až kolečka drkotala ... Pavel dál vyprávěl obyvatelům nebes svůj dosavadní život:

Dorůstal a dobře se učil, takže se rodiče rozhodli zapsat jej na gymnázium. Pavel prospíval, ale jednoho dne mu profesor pohrozil, že bude ze školy vyloučen. Jestliže si nepřinese kružítko! To tehdy stálo 70 krejcarů. V tu dobu byla hrozná bída a rodina neměla ani na brambory. Otec stál na dvoře a rozplakal se. Ten hrozný život byl vidět na každé tváři v rodině. Nemohli proti tomu vůbec nic dělat.

„Pavle“, řekl tehdy nešťastný živitel rodiny. „Vezmi psa a jdi ho prodat!“ Možná ho někdo koupí a nám to na nějaký čas postačí“. Za chvíli stál Pavel se psem na ulici a dlouho váhal. Pes se tázavě díval na chlapce a chlapec na psa. Asi po půlhodinovém toulání městem zašli do úzké špinavé uličky, kde bydlel ras. Ten se pohrdavě zasmál a potom Pavlovi vtiskl do dlaně čtyřicet krejcarů. Spíš ze soucitu, než za starého vyhublého psa. Sádla z něj moc nebude. Pavel odcházel pomalu ke dveřím. Pak se ještě jednou otočil. Oči Feldmana se za ním smutně dívaly...

Jestě na věčnosti to celé viděl. V očích měl velký zármutek bezvýchodné bídy minulosti, únavných, hrozně dlouhých šedých dnů, během nichž zbělely otcovy vlasy a matčiny rty stále odříkávaly smutnou a záhadnou modlitbu...

A Pavel stále, stále toužil mít u sebe to zvíře, moci ho pohladit a do uší mu pošeptat to staré „Klid, Feldmane“.

Náhle pes přibíhá na sněhobílém obláčku, má jakoby lidský úsměv na svém zvířecím obličejí a už se lísá k jeho nohám a on ho může hladit, vnímat jeho dech, jeho radostný zmatek a všechno ostatní.